

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini
CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita
dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo
inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annus 435. Sixti Pap. Annus 4. Theodosii 28. Valentin. 11. Imp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

epulis potibusque mulieres advenire. Sed ut se illa prostravit altari, clamore stertus sui concitis affantibus genibus lacrymasq. induxit, quibus tantum malum auferendum presens plebs Domini coram: erat enim hem indecens murmur in populo.

XVII.

a1. Cor. 10. b2. Cor. 6.

Peracto itaque sacrificio, cum eadem inter cetera breuem particulam corporis Domini timentiam a sacerdote perciperet, semihora manducare non valuit, non diu illo iugato, de quo dicit Apostolus: Quae consortia Christi ad Belial? Et iterum b: Non potestis calicem Domini bibere, & calicem demoniorum. Manu igitur faciem eius sustentante sacerdote, ne sanctum proiceret; a quodam diacono suggestum est, ut calicem salutarem gutturi eius Pontifex applicaret, quod factum est. Statim ut locum illum, quem diabolus obfederat, Saluatoris imperio reliquit, sacramentum, quod ore gestabat cum Laude Redemptoris transglutisse, puella clamavit. Hinc letitia, hinc voces in gloriam Dei, quod post octoginta & duos dies diabolo expulso, puella de potestate fuerit erata inimici. Oblatio igitur rursus gratiarum actionis pro ea fit, sacrificiique percipiens certam partem preico ei reddita vsui. Tunc etiam diem huc aguntur, spiritu diuino actu diaconus eiusdem rituli statum illum sublatam co-fregit in puluerem, omnemque insidiantis asperitiam superavit diuina maiestas. haecenus de arrepta uirgine Prosper; qui & de importoribus ista subdit:

XVIII.

DE MONA-CHIO IM-POSTORE.

Nominus etiam illuc aduenisse quemdam sub specie monachi, qui quadam signa carationum se operari fatebatur. Cumque circa cauos & claudos phantasticos quosdam ageret lusus, eosque oleo nescio cuius mortui ovis liniret; ut sibi visus gressuque redditis agnum abant, discedentes, in illis, quibus antea tenebantur, insinuatibus permenebant, sed in his proditum se cognoscens solutor ille auferit. In Asia vero sine ipsum, sine alium tanta fecisse, quidam Christianus religiosus & nobis enarravit, haec ipse, que autem addit de Flore impostore in Italia, sub Leone Romano Pontifice, agemus suo tempore.

XIX.

Vincen- ti in e. 42. Gennad. de Scrip. Eccl. c. 64.

Hoc ipso anno, qui numeratur tertius ad Concilio Ephesino, Vincentius Lirinensis cum aduersus omnes hereticos, tum praecipue ad sepeliendas penitens eccles. emerlas, Pelagij, Caesetij, atq. Nestorij haereses dilertillimum elucubrauit commentarium. signat ipse quidem praesens tempus, dum ait e de Ephesino Concilio. Ante triennium ferme in Asia apud Ephesum celebratum est, vira clarissimi Basilio Antiochog. Conf. de cuius quidem opere haec habet Gennadius d: Vincentius natione Gallus apud monasterium Lirinensis in suis presbyter, vir in Scripturis sanctis doctus. Et notitia Ecclesiasticorum dogmatum sufficienter instructus, composuit ad euitanda hereticorum colligenda nitida satum & aperto sermone validissimam dissertationem, quam, abscondito nomine suo, titulat, Peregrini aduersus hereticos. Cuius operis quia secundi libri maximam in schedulis partem a quibusda furastam perdidit, recapitulato eius pauca sermonibus sensu pristino composuit, & vno in libro edidit, haec Gennadius.

XX.

Vincen- tian. profa.

Sed quinam fuerit iste Vincentius, ex his, quae ipso initio praefatur operis, vnde inquiramus, ipse suppeditat argumentum, vbi ait e: Cum aliquandiu variis ac tristibus seculari militia turbatus voluerem: Tandem nos in portum religionis sancti semper fidelissimū. Christo assistente, condidimus, ut tibi de-positus vanitatibus ac superbiae flatus, Christiana humilitatis sacrificio placantes Deum non solum praesentis vita naufragia, sed etiam futuri saeculi incendia vitare possimus. haec ipse, quam obrem in eam adducor sententiam, ut hic ille sit Vincentius Galliarum aliquando, viuente sancto Martino, Praefectura nobilitatis, quem Severus iustitiae laudat, nosq. de eo superius egimus. Florebat plane his temporibus illud caenobium, illustri sanctorum domus, insulae Lirinensis, de quo pluribus sito loco agendum erit inferius: haec excepit e tumultibus Galliarum tamquam portus (ut ipse ait) e procellis liberum Vincetium ipsum; cuius quidem quam mira fuerit eruditio, libellus ipse ostendit: ut vix sit reperire, qui paucioribus chartis maiora & feliciori tractatu conelulit (licet commentariolus idem sit, ut ipse testatur in fine) ex duobus a se scriptis Commonitoris epitome, his temporibus admodum accommodatus, & in Ecclesia Catholica semper posteris profuturus, cum nunquam defuturi sint Nouatores haereticis, ad quos penitus explodendos idem auctor summa industria laborauit.

Vener. in dial. 1. c. 12.

QVADRINGENTESIMVS trigentesimus quintus Christi annus duobus Augustis Confusibus Theodosio decimum quintum & Valentiano quartum notatus extat in Fatis: quo cum ex scriptis Nestorij iugiter in Ecclesia Orientali controerfia agerentur, concitarenturque tumultus & rixae, visum est Theodosio Imperatori discordiarum tollere seminarium, ipsosque Nestorij libros publica edita sanctione damnare. Hoc igitur anno ad Leontium Praefectum ista rescripta e:

Damnato portento sa superstitionis auctore Nestoria, nota congrui nominis eius inuatu gregibus, ne Christianorum appellatione abutantur: sed quemadmodum Ariani lege diua memoria Constantini ob similitudinem impetratis Porphyriani a Porphyrio nuncupato, si vbi que participes nefanda secta Nestorij Simoniani viderentur: ut cuius scelus sunt in deserendo Deo imitari, eius uocabulum iure videtur esse sortiti. Nec vero impiorum libros nos, aucti sacrosque Nestorij aduersus venerabilem Orthodoxorum scilicet, decretaque sanctissimum concilium Antiochianum Ephesini habiti, scriptos habere, aut legere, aut de serbere quisquam audeat. Quos diligenti studio requiri, ac publice comburi decernimus. Ta ut nemo in religionis disputatione aliquam de supra dicto nomine faciat mentionem, aut quibusdam eorum habitis Ceteris Theodosio XV. & qui fuerit innotuit, haec eadem littera ex Codice Theodosiano accepta, aliquanto latior extat apud Ephesina h Acta, na & ad hinc eiusmodi habet additamentum: Summa proinde illiusque auctoritas tua curat, ut nostra hac sanctione omnibus pronuncius iustitiae editis & promulgationibus primo quoque tempore nota fiat. Haec autem legem Romano simul, & Graeco sermone edidimus, quo omnes persus ut intelligere queant, haec tibi quibus appendix inhaeret Praefectorum, qui eandem sanctionem i promulgauerunt, illa ipsa instantius inculcantes.

Huiusmodi aut promulgato edicto, tamquod obstruendo foramine aspidis, alia via impietas, neficia legibus coerceri sibi exitu ad alioru exitu impudicae quoque fuerit. Et quoniam modo: Audi consiliu satane. Cui libri Nestorij, qui innoti estent igne vindice cremarentur, ne magno periculo coru lectio cladesina vni esse posset: mox qui blasphemiarum fluctu e exlicata videntur Nestoriani ipsum fontem aperire, vnde illa primitus deriuantur: nimiru Theodori Mopsuesteni, & Diodori Tarsensis Episcoporu, a quib. veneno propinatus Nestorij fuerat, libros vbiq. legedos exposuere; & quo latius spargerentur blasphemiae chartae, eorumde volumina in Syroru, Armenoru, atq. etia Persaru lingua transferenda curarunt. Sed & illud cogit detergere, quod eos esse Catholicos probare conati sunt, ut potes qui dicerent in ipsis esse legitimum in persona Christi duarum naturarum confessionem. Erant autem hi libri ab iisdem cotra Eunomium atque Apollinarem confcripti. Habet haec omnia Liberatus diaconus, qui ista mox subdit e:

Vbi haec agnoverunt Acacius Melitenus in Armenia Episcopus, & Rabula Edessena eius iatus Episcopus (de quo has successores eius in epistola sua dicit, Hanc praescripsit, qui omnia praesumit, aperte in ecclesia sua anathematizate, scilicet de Theodoro Mopsuesteno superius inueniens scripsit Armenia Episcopus, ne Theodori Mopsuesteni libros susceperent, tamquam haereticis essent, & auctores dogmatu Nestoriani, insinuantibus Episcopo Ciliciae Rabulam & Acacium, quod non ex charitate, sed ex simulatione & contentione fecissent. Congregati sunt ergo in vnum venerabiles Armenia Episcopi, fuit hoc nobis Concilium praesenti anno in Armenia celebratum, cui idem Acacius cum Rabula Edesseno Episcopo interfuit. De Acacio autem, qualis quantusque vir fuerit, saepe superius est demonstratum, de Rabula haec habet Theodorus lector l: Rabula Edesseni Episcopus sacri erat: Androsi vero Samoatenus (hic signifer Nestorianorum fuit) accusauit eum, quasi contra duodecim capita Theodoret scriptis, haec ipse. Cum igitur sic (ut dictum est) conuenissent Episcopi in

Antennia

L
g. de
DAMIAN-
TVR LIBR-
NASTORII
b. 28. 1. 1.
tom. 1. 1.
b. 28. 1. 1.
ide. 1. 1.
tom. 1. 1.
III
LIBR-
THEODO-
RITIO
DORIPRO
DVNTV.
IV
CONCIL-
VM IN AR-
MENIA CE-
LIBRA-
TYM.
Theod. C. 1.
1. 1. 1. 1. 1.
1. 1. 1. 1. 1.

Armenia stabilita fide Catholica, & cognitis Theodori Mopuicesteni scriptis, inuentisq; impis à tramite Ortho- doxe fidei abhorrentibus; ne ipsi tolli eos dñatse videretur, sed vniuersa Ecclesia Orientalis; ad id petagendū legationem ex Synodo direxerunt ad Proclum Constantinopolitani Episcopum, de qua ista habet Liberatus diaconus:

Miserunt duos presbiteros Leonium & Aberium ad Proclum Constantinopolitanum Episcopum, & secundum morem, cum libello suo & vno volumine Theodori Mopuicesteni, scire volentes, verum doctrina Theodori, an Rabula & Acacii vera esse probaretur. Itaq; Proclis accipiens Armenia Episcoporum libellos & illud Theodori volumine, diligentiū vtrūq; ex animans, totum Armeniū scripsit & destinauit, in quo posuit ad intermendū Nestorianorum versus, qui dicit in Christo inducitur personae, vnum de Trinitate incarnatum: quem & dicitur Ioanni Antiocheno per Theodorum diaconum continentes subter capitula ab hereticis prolata, experient ab eo pro communi fide seruanda, vt cum suo Concilio eum (nempe totum à se scriptum ex sententia Armeniorum) suscipere & subscribere. Ioannes autem, & qui cum eo erant congregati Episcopi, legentes totum, & eius laudantes compositionem, subscriperunt in eo, & Proclis transmisserunt. hunc & Chalcedonensis Synodus per relationem suam, quam Marciano Imperatori direxit, ad probandum non tantum Gelsii Synodalibus, verum etiam epistolis fidei consistere, inter sanctiorum Patrum epistolas suscepit & confirmauit.

Scriptit autem Proclis epistolam ipsi Ioanni, cui & Romanum suum direxerat, in qua dicit: Dicitur autem iterum passibilem Deum, id est, Christum, consistere eum, quia est secundum quod factum sit, id est, propria carne consociatum: & ita predicantes, nullo modo saltem: quantum quidem & vnum ex Trinitate secundum carnem crucifixum fatemur, & diuinitatem passibilem minime blasphemantes, quod scilicet recte dicatur Deus passus, non autem passibilis dignitas. Sed Basilium quidem diaconum iuuenem tantum Proclis, quem Armeniū scripsit et, Alex. andriam venit, & Armeniorū libellos suis libello addentes obtulit Cyrillo eiusdem vrbis Antistiti. Quibus rursus (vt seruit) per motus Cyrillus, quatuor libros scripsit, tres aduersus Theodorum, & Theodorum Mopuicesteni, quasi Nestoriani dogmatis auctores, & alium de incarnatione librum, in quibus continentur antiquorum Patrum incorrupta testimonia, id est, Felicius Pape, Dionysii Areopagite Episcopi, & Gregorij mirabilis secundae vrbis nominati. Et licet in eis libris Theodori Mopuicesteni dicta laudentur contra Arianos edita, ipsam tamen magistrum Nestorij fuisse contendit. Contra quo Catholica veritatis defensores sic Aeterni respondendum, illi libros non esse Cyrilli quoniam testimonium, quae contra mortuos posuisse in eis dicitur, contra vniuersum Nestorianum non est vniūq; in Synodo, neq; in aliquibus epistolis, vnde dicant illi nec dicit esse Cyrillum, nec edidisse libros.

Itaq; Basilium Diaconum Constantinopolim venientem, libello composuit, & Archiepiscopo Proclo porrexit, associans eundem, quae auctoritas Cyrillo Archiepiscopo obtulerat. Proclis vero iam destinatae Romanam suam Armeniis, in quo tono nullam facit de Theodoro reprehensionis mentionem. Quod cognoscens Basilium, scripsit libellum, & in suo opere docuit, libros Theodori vitandos, sicut Ari & Eunomy blasphemias; quando quidem prudentibus incommoenter eum scripsisse apparet: quantum Arius & Eunomius vnam in Christo degenere Patrii substantiam predicauerunt. Theodorus autem (vt ipsi accusant) duas & contrarias docuit in Christo naturas, ab inuicem scilicet diuinitas, quae duas constituunt personas, haec omnia Liberatus Extat ipsi Procli epistola ad Armenos, cuius est eorum dñm b: Non mediocriter fratres, confudit animiq; nostrorum, & merore validissimo sanctitatis rumor nonnullorum erroris ruz anorum, & extraxit eam in Latinum Dionysii Cille magnus cognomento tamen Exiguus, occasione eiusdem erroris suo tempore iterum pullulantis, vt ipse docet in praefatione ad Felicianum Pastorem; ex qua intelligere pollumus, quid est, quod ea epistola Proclis in eo versatus sit argumento, vt ostendat vnum ex Trinitate passum.

Vt igitur rerum gestarū huius anni certiore cognitionem allequaris, haec accipe ex Dionysii epistola ad Pastorem: Temporibus inquit v. Antistiti nominati, Procli videlicet, Theodosio Imp. regente Rempublicam, per Syriam & Armeniam Misit puli Theodori Mopuicesteni ciuitatis Episcopi prauiam fidem, corrupto Symbolo, rudibus populis exorsit intemere, calliditate subtilissima, beatam Trinitatem sic vnum essentia predicantes, vt Christum Dominum nostrum, conditorem vniuersitatis, vnum ex Trini-

tate nullatenus faterentur, vnde sequuntur haec incepta sua temeritatis abriditas, vt quia Christum constat verum esse Deum ac Dominum, quatuor personis in tribus adstruerent, duosq; Dei Filios proculdubio predicarent. Sed hinc impatiat miri Pontifex ante factus obsequens, docuit Christum Dominum nostrum & in principio Verbum apud Deū, Deum Verbum vnum de Trinitate esse, per quod omnia facta sunt, beato Paulo testante: Vnum Dominum Iesum Christum, per quem omnia: & pro salute nostrā eundem verum hominem factum, vnum mansisse Filium, nec quartam in Trinitate creasse personam. haec ipse, qui inferius docet idipsum ex Theodoro didicisse Nestorium, eiusq; sectatores negantes Christum Dominum vnum ex Trinitate, quod scilicet duas naturas in Christo inter se diuisibili coniunctione vnitas impie affirmarent.

Sed quid accidit? Licet Procli epistola ad Armenos Catholica coeperta esset, quod Theodori Mopuicesteni, atque Nestorii eius impietatis successoris errores, damnaret: tamen quod nulla in ea de ipsa Theodoro expressa mentio haberetur, commouit plurimorum animos, praecipue verò monachorum in Armenia, qui experti fuerant eundem Theodorum sani dogmatis aduersarium. Quid autem Armeniae monachi aduersus Theodori scripta egerint, Liberatus vbi supra narrat, quem tamen caute legendum putamus, vt pote qui ex aliquo Nestoriano eam videretur mutatus historiam: quod in pluribus demonstratur, vt dum ait eosdem Armenos monachos insectantes Theodori Mopuicesteni scripta fuisse Apollinaristas. Fuit enim mos Nestorianorū, Orthodoxos omnes aduersantes Nestorio, nominare Apollinaristas, ita videmus Episcopos Orientales, qui pro Nestorio Epheletum concenerunt, cum S. Cyrillum, tam alios Nestorium impugnantem & Cyrillum sectantes, Apollinaristas appellare. Sed Liberati verbare eddamus ill.

Tunc Ioannes Antiochenus Episcopus, Synodo congregata, tres pro Theodoro Mopuicesteno dicitur epistolas: vnam quidem direxit Theodosio Imp. aliam autem Cyrillo Alexandrino, & tertiam Proclo Constantinopolitano Episcopo, laudans in eis Theodorum, & eius exponens sapientiam. Ad haec autem Imperator dirigit Saeram Ioanni, derogatores illi Theodori contra salutem propriam videri iudicauit. Cyrillus autem praescripto suo Theodorum praesentis, tale de eius accusatoribus tulit iudicium: eo quod dogmata veritati contraria viderentur, interponens de Symbolo in Concilio sibi oblato testem, ad eadem factis a Cyrillo presbitero. Nihilominus & Proclis per Meannam diaconum suum referens, cuius esset illa capitula, qua Theodori dicebantur, quesiuit. Qui pro eum excusatione ignorare se dixit. Verum tamen duas memorat Ioannis epistolas, id est, primam & tertiam, laudes Mopuicesteni continentes, Chalcedonensis Synodus postea per relationem suam Marciano Imp. dictam cum tono Procli, quem ad Armenos direxit, & epistolis sanctiorum Patrum epistolis suscepit, & confirmauit, haec tamen Liberatus, non anni huius tantum res gestas, sed & sequentium vsq; ad Cyrilli obitum persecutus: quae quoniam singulorum annorum differentia discriminari minime possunt, vt quae quolibet anno vsq; ad illud tempus gesta sunt, scilicet bantur, hic in vnum ex ipso simul posse necesse fuit.

In quibus illud iterum admonendum, eundem Liberatum diaconum à nescio quo Nestoriano incaute nimis eam quam narrat esse mutuatū historiam, quae refert probate scripta Theodori Mopuicesteni non scriptis tantum Ioannis Antiocheni, sed & edicto Imperatoris atq; etiam scriptis Cyrilli Episcopi Alexandrini ipsam Theodorum fuisse laudatum, quin etiam (quod detentius exillimari debet) dum ait Synodu Chalcedonensem relatione ad Marcianum facta suscepisse & confirmasse Ioannis Antiocheni epistolas, quibus laudauit Theodorum Mopuicestenum, eandem S. Synodum Chalcedonensem in idem crimen addidit, quod laudes Theodori receperit & doctrinam. Vids ne, quot & quales lateant colubri sub vno caespice fallitatis: Sed securim ad radicem admoveamus. In primis autem quod ad Cyrillum spectat, quomodo potuit ipse accipere laudes, probateq; scripta Theodori, qui cadent sapuit cum Nestorio, cum adeo reperitur aduersus esse Nestorio: Sed id apertius demonstremus ex ipsius Cyrilli scriptis, postquam haec de Theodoro Mopuicesteno in controuersiam deducta sunt, edictis. Lucubratio quidem

IX. MONACHI ARMENI LABORANT CONTRA THEODORYM.

Liberat. Breu. l. 10. X. CONCILII VNI AN- TIOCHENVM DE LIBRIS THEODO- RORUM.

XI. LIBERATI DIAC. HISTORIA HAVD IV- TA.

DEFENDI- TVR CY- RILLVS ET PROCLVS AB ILLA- TA CALY- MNIA.

a Cyril. de Exposit. Synod. Nicaeni. XII. b Synod. Chalced. ad 16. 10. 1. Concil. LIBERATI CON- CILIVM CHALC. AB ILLA- TRIA CALY- MNIA. XIII. IOANNIS AN- TIO- CH. EPIS- COP. DE THEODO- RO QVA- LES. XIV. XV. BYR- GVN- DIONES ET ARMO- RICIS AB ATTIO VI- CTI.

illa Cyrilli de Expositione Nicensi Symboli elaborata ab eo fuisse post scriptam Procli epistolam ad Armenos, sua ipsius certificatione monstratur, dum ipsam citat & laudat his verbis: Proclus ipse, qui nunc sanctae Constantinopolitane Ecclesiae thronum adornat, religiosissimus & piensissimus pater & eos- que scripsit ad Orientales primus Episcopus in his verbis: Et in- carnatus quidem est, & in inferis vero: scripsit adversarij, quo- pro multa infirmitate Nestory & Theodori scripta non cauent, &c. Vides igitur S. Cyrillum vna eademque luce, a quoque pon- dere Theodorum expendere cum Nestorio. Quod autem ad Chalcedonen- se Concilium spectat, quod dicitur recepisse & confirmasse epistolas a Ioanne- datas laudibus Theodori referas: reddamus hic verba ipsa, que in relatione Synodica ad Marcianum, citata a Libe- rato, scripta habentur: sic enim se habent b: Si enim per ep- istolas Ecclesie dogmata declarari pro vnaqueque questione dogmam culpa inducant: ipsum in primis beatissimum Cyrillum quilibet poterit denotare, qui litteris suis Orientalibus, quod sentiebat, expressit: nec- non & Magnam Proclum huic vituperationi subiecit, qui eadem O- rientalium volumina ad Armenios pro fidei concordia destinavit. Huius autem confociabitur ad culpam & sapientissimus Ioannes An- tiochenus Episcopus, qui hereticorum malebilla repellens: & Aposto- lica doctrinae religiosissimum dogma de incarnatione, totius Orientis confis- sionem, velut ex vna ore sanctissimo Proclo & ei, qui per idem tempus mundi regere gubernacula, destinavit, hanc sancta Synodus ad Marcianum Imperatorem: in quibus vides nullam de Theodoro Mopluen- te mentionem haberi, sed illos vt magni nominis Episcopos in exemplum adduci. Nec est, quod quis adhibere velit & urgeat, addatas a Syn- nodo epistolas Ioannis Antiocheni, quasi hoc ipsum esset laudibus Theodori consensus, eius que scripta probasse: nam cum rectam in omnibus fidem (vt vidimus) dicere o- pibolis professus esset, adeo vt non potuerit eadem episto- lae a Proclo non recipiari. Cyrillo & ipso Theodoro Imp. nihil vitulatum ex Theodori doctrina eiusdem ad- mulcuisse certum est. Sed quod ad Theodori spectat, non cum laudant Ioannes vt erroris auctor, verum tantum- modo, excusatum non esse Theodori, que nomine Theo- dori circumferrentur. Ita quidem rem se habuisse, verbis illis Liberati manifeste probatur, que retulimus, vbi ait. Nihilominus & Proclus per Mennan diuisionem suam ipse Ioanne- scribens, cuius essent illa, que Theodori dicebantur, que subit. Quis pro- eius excusatione ignorare se dixit. Vides igitur negantem Ioannem fuisse a Proclo litteris interpellatum, si non essent Theodori tria illa heresum capita, que ab Armenia monachis circumferbantur, cui- usnam essent: Ioannem vero respondisse, se penitus igno- rasse. Quibus plane intelligis, sic laudat, Ioanne Theo- dorum, immo neque ab omni labe criminis heresis red- ditum, eo quod putaret calumniam passum, dum sub eius nomine circumferrentur errores. Quod igitur defensores Theodori ea ipsius scripta esse negaret, que diffamata per totum fuerant Orientem: inde accidisse videtur, vt piti- denter Proclus in epistola ad Armenos, errores ipsos re- darguens, nullam penitus de Theodoro habuerit mentio- nem. derectis autem postea scriptis Theodori, eadem cum auctore proflus damnata fuisse, & dictum est susce- ptis, & suo loco pluribus dicemus inferius. hanc modesta- tis, ne quis ex Liberati historia in errorem aliquo modo labatur. Si quis autem malorum omnium, que occasione Nestorianae heresis in Orientali Ecclesia cogerunt, cau- sam Theodorum fuisse dixerit: puto sane huic ipsum ve- ritatis collimatorem scopum: & quidem que de eo susce- ptis dicta sunt, hoc ipsum facile monstrant: cum enim ste- pram dogens, ea addiscens adeo conciliasset sibi deci- piosos: facti sunt iidem Theodori blasphemiarum pugna- cissimi defensores, vsq; adeo, vt eius sententiae assertor Nes- torius euaserit hereticarcha. Hoc eodem anno (inquit Prosper) Gaudicarium Byzanti- num Regem intra Gallias habitantem Aetius bello obstruit, pacem- que ei supplicari dedit, quia non diu potius est: siquidem Hunni in populo suo atq; stirpe deleuerunt. Pollebat Aetius Magister mi- litie copis Alemanorum, quibus & reliquis barbari timendus erat. Sed & Gallos illos, quos ad Oceanum q-

gentes vocant Armoicos, ab Imperio Romano deficientes, per eosdem Alemanos comprehendendos curauit, quibus eam concessit crudeliter nimis pronunciam deustan- dam. factumque esset, nisi S. Germanus Episcopus Amastio- dori proinus obstitisset. Quomodo autem tanta fuit in sacerdotis potentia, vt huiusmodi barbarico reptentibus obuiator occurreret, Constantius horum temporum scriptor in omnibus integerrimus narrat in eiusdem S. Germani Vita, quam scripsit: reddemus nos nobilitem historiam viden- dem, quibus id auctor verbis enarrat, dum legationem, qua functus esset ad barbarum Regem, describit. Verum or- do rerum gestarum postulat, vt primo que statim precedit eiusdem Germani posteriori in Britanniam suscepta lega- tio, eiusdem auctoris verbis recensatur. Accidit enim, vt confutati semelq; conuicti, fugatiq; Pelagiani iidem captantes latibula; ad tempus indixerit sibi silentia, postea vero furum eundem haereticum predicantem, sentim- que impietatis lentina spargentem, eademq; crescentem leg- que ad messem, cum rursus oportuit ex Gallis illuc mit- tantem Germanum. Rem gestam sicidem Constantius narrat: Interea ex Britannia nuntiat, Pelagianam persecutem ite- to, patris auctoritate dilatare. Rursumq; ad beatissimum Germanum hrecce omnium deservit vt causam Dei, quam primo obstruat, tu- taretur. Quorum petitioni sensum occurrat, dum & laboribus deli- ctator, & Christo se gerat, enter impendit. Cessit tandem inimici inu- dita villa virtutibus, nec tota re ausus est, quem Dei amicum non se- ferat. Aduenit itaq; Severo Episcopo totum salutem viro, qui tunc Treueri ordinatus Episcopus, gentibus prima Germania veritas dei predicabat, Parisios iterato dum expetit, totum plebi placuit, vt tantu- virum decebat, excipitur, & in inferis. Ad tunc tranquillitate e- lementata contentione: nauigium venti fluctus acia prospiciunt. Interea finitru spiritus peruolantes per totam insulam, ma- num venire, inuisis nationibus nuntiant: in tantum, vt Ela- phus quidam regionis illius primus in occasum sanctitatem sua vila mansuisti nuncijs relatione properauerit, exhibens fecus filium, quem in ipse flore adolefcentia debilitas dolenda damna curat. erat enim a- rogentibus membra, contraa poplite, cui per seicentem oris vi- negabatur vestigijs. Hinc Elaphium provincia tota susceperit, ve- niunt sacerdotes, occurrunt inuisa multitudine. Confessum benedictio & sermone diuini doctrina profundit. Recognosce populi in ea, quos reliquet, credulitate durantem: intelligant culpam esse pauca: in- quingunt auctores, inueniosq; condemnant. Cum subito Elaphus in manibus aduoluitur sacerdotum, offensus filium, culm necessitatem et ac & debilitas etiam sine precibus allegabatur. Fit omnium omnium dolor, pro capite sacerdotum, qui con capiam miser cordiam ad dominum clementiam consulent. Statimq; adolefcentem beatus Germanus se- dere compulsi, ut tractat poplite debilitate curantem, & per tot am- firmis atq; spaci: medicabile dextera percipit. Salubrem tactu lon- tas se filia suscipitur: arduas succum, nerui recuperant; & in con- spectu omnium plib incoluitas, patri filius reformatum. Implentur populi stupore miri aculi. & in peccatorum omnium fides Catholica firmabatur. Predicatio deinde ad plebem de praenatiuone emendatione conuertitur: omniumq; sententia prauitatis auctores expulsi ab insula, sacerdotibus adducuntur. Quod in tantum salubritas fa- ctum est, vt in illis locis etiam nunc fides inuenerat a perdidit. Itaq; compositis omnibus, beatissimum sacerdotes ea: qua venerant prosperitate reuerti sunt. Vix dum q; etiam in maria expeditione rem: auerat; & iam lo- gatio Armoicos: tractus fatigationem beati Aususti auidebat. Offensus enim superba insolentia regionis vir: magnificus Aetius, qui- tum Republicam gubernabat, Eocharich ferocissimo Alemanorum Regi loca illa inclamanda pro rebellibus presumptione permisit: Regique idolorum ministro obicitur sexevms; sed tanta omnibus Christi p: asidio maior & fortius. Nec mora, se finis gre- ditur, quia minimebat bellicos apparatus. Leni progressu sensue- rat, quoniam iter equos ferratus impluerat. & sacerdoti nosse ob- uis se rebatur, donec ad ipsum Regem, qui suscipiebat, accede- ret. Occurrit in itinere leni progressu & armato duci inter suorum cateras opponitur: medioque intercepte, primum presens suppli- cem fundit, deinde increpa differtentem: ad extremum manu in- icella, freni habenas inuadit, atque in eo loco vniuersum filis exerci- tum. Ad has Rex ferocissimum aduersionem pro tractanda, Duo imperante, concepi: stupet constantiam, reuertitur reuertentem, aucto-

SVI 8

multitudine pernicitiam permouetur. Apparatus bellum, armorumq; communitio ad consilium ciuitatem, deposito timore, descendit: tractatoque qualiter, non quod Rex voluerat, sed quod sacerdos petierat, compleretur. Ad stationem quintam Rex exierat, se recepit: pacis securitatem fidelissimam pollicens ea conditione, vt venia, quam ipse presterat, ab Imperator vel ab Actio peteretur. Inter se per intercessionem & meritorum sacerdotum Rex compressus est, exierat in reuocatus, promissa a vastationibus absoluta, subdit Constantinus nouissimam describere sanctissimi viri legatione pro Armoniac ad conciliandos eos cu Valentino Imperatore, quod Rex Alemannorum petierat, & ipse illi sollicitus fuit, describit res mirificas in via, cum in Italiam venit, ab eo gestas, quas breuitatis causa relinquimus petitorum ipsium fontem lectori. Nos autem hic tantum que apud Imperatorem Rauennae agentem tunc gesta fuerunt, ex eodem auctore reddamus.

Foribatur (inquit) iam per ora Ranennatum popularium, & aduentus sui motus prauius accusat affectus. Tandem diu expectatus excipitur. Prouidet at quidem, vt nocturno ingressu tempore, secreta obscuritate regeatur, sed defiderantem excubias vitare non potuit. Illic Petrus iam Pontifex Christi Ecclesiam Apostolica institutione reuincat. Erat hic ille magnus Petrus cognomento Chrysiologus, clarissimus sanctitate & doctrina excellens inter Rauennates Episcopos. Regebat etiam Romae Imperion Placidia Regina cum Valentino iam tuuere: qui ita fidem Catholicam diligebat, vt cum omnibus imperaret, Dei famulus sublimi humilitate seruaret. Qui omnes venerabilem sacerdotem certantibus studis prauidendo amore suscipiunt: abest Principis, occurrunt proceres. Ecclesia cum exultatione amplectitur. Ad diuersorum sacerdotum Regina venerabilis vas argenti amplissimum referunt cibis delictatoribus sine vlla carnis admixtione transmissis: quod susceptum, caratione distribuit, vt cibos ministris suis traderet, ipse vero vendicaret argentum, remittens loco numeris partimulam ligneam, panem ordaceum continentem. Quod illa virtutum cum gaudio ingenti complexa est, quod argentum suum in animumisset ad pauperes, & eam illam beati viri cum ministerio abieci vassalli suscepisset, nam & lignum postea auro aurobit, & panem multum vendidit & virtutibus seruauit.

Quadam die dam plateam latissimam turbis angustiatu ingreditur, carcerem referunt vniuus suspensa & mortem expectantibus praeribat. Qui agnita transitu sacerdotis, vnum clamorem collatis vocibus susceperunt: causam requirit, agnoscat: custodes euocat, subtrahuntur. Diuersa enim Palatii potestates miserorum turbam in ergastrii illius noctes damnauerant. Quo se reteret, misericordiam non habebat: tandem ad notum recurrit auxilium, & quod difficile erat ab hominibus impetrare, a mensurate diuina deposcit. Gressum diuersi ad carcerem, ternus in orationem mentis. Na profertur, Tum vero Dominus noster adstantibus populo gratiam quam sanulo suo tribuerat, ostendit. Clausura vinculis & sera conficta dissoluit, repagula serrata dissoluit: diuina pietas referat, quod meditatio humane crudelitatis arctauerat. Procedit ad libertatem turba de vinculis, exhibens yam omera cationem, reuocatus necus, quibus antea tenebatur. Relinquitur carcer inuocens a loquendo, quia vacuum, & precedente pietatis triumpho, turba miserorum gremio Ecclesia gaudenti infertur. his addit auctor de Volusiani filio, qui praerat cancellis Patricij Sigisvulti, e mortuis ad vitam itidem Germani precibus reuocato, necnon de alanno Acholi euuachi prepositi Imperatoris cubiculo e morbo caduco eiusdem S. Germani orationibus liberato, sed de causa susceptae legationis mox subdit b:

Causam sane Armoniacae regionis, qua necessitatem peregrinationis indiderat, obiecta vena, & securitate perpetua ad proprium obtinisset arbitrium, nisi turbationis perfida mobilis & indisciplinatum populam ad rebellionem primum conuocasset. quo facto & interfectis sacerdotibus euauit, & Imperialis crudelitas circumscriptioe frustrata est, qui tamen pro calliditate multiplici breui panas perfida temeritate exaluit. haec de fine legationis perfunctae. Sed qui honestavit illum in laboribus Deus, tunc tandem & completit labores illius, a terra ad caelum en, cans cum adhuc Rauennae moram traheret. Describit eius obitum ita Constantius: & Germanus igitur quadam die, matutinali solemnitate perfecta, dum cum Episcopi sermonem de religione conferret, mississimam protulit mentionem, inquit: Com-

mendo vobis, fratres carissimi, transitum meum. Vultus mihi per nocturnum soporem a Domino nostro viaticum peregrinationis accipere. & cum causam peregrinationis inquirerem. Ne metuas, inquit, ad patriam, non ad peregrinationem te dirigo: tu habebis pacem & requiem sempiternam. Deriuabant intellectum alio somnium sacerdotes, sed ille studiosus commendabat extrema, dicens: Bene noni quam patriam Deus suis famulis reprobatur. Factum est, vt post dies aliquot sequeretur incommodum: quo ingravescente, ciuitas tota turbatur. Accelerabat qui vocabat ad gloriam, & festum a laboribus Dominus inuitabat ad praemia. Regina Placidia, deposito Imperiali supercilio, occurrit pauperi, requirit instrumentum, tribuens quicquid ab ea beneficii postulat, peculiariter sane petit, quod illa inuita concessit. vt gleba corporis sui patriam redderet. Vbi autem vero tantae fuit diebus ac noctibus multitudo, quantum aut admisit aditus, aut dignus recepit: tempus omne choris psallentibus terebatur. Septimo incommodi die ad caelum anima felix & beata transfertur.

Hereditas diuiceps relicta diuiditur, partem praesumit Imperium, partem vendicant sacerdotes. Et quod fieri de episcopis lolet, nascitur de exigentia contentio, dum deest quod capiunt. Solus benedictionis heres capulam cum reliqua sancti Regina suscepit: in collam cum interiori cilio Petri Episcopi v'surpassit, ex Severo Antistite, vt aliquid monumenti ex susceptione sanctitatis acciperet, distrumpe quod super fuerat, maluerunt; vnu pallium, alter cingulum accepit; duo tunicae, duo sagulum diuiserunt. De apparatu defuncti seruent studia conferentium, accusantium, car parna expensa mortuo deberetur. Acholus corpus aromatum constrictione solidant, Regina vestruit. Quibus omnibus rite perfectis, expensa & euellitionibus iter instruit Imperator, ministrisque eius copiosa largitione profectus. Sane motus religionis obsequium & in praesenti instruit, & ordinatione praesumunt, vnumque agrum reformatur ad Gallias. Placenta corpus dum praeterit Pecca iam nocte peruenit; quod in ecclesia collocatum, dum vigilia sanctae de notium excolitur, matrona quaedam eius loci par abissi dissoluta, ita vt nullum membrum suo fingeret officio, precario deposit, vt se- vero corporis fidei iter ibique vsque ad lucem extensa decubuit. Martore corpus attollitur: surgit mulier viuificata per mortuum, mirantibus populis, propriis pedibus debitum reddit obsequium. Excipiunt Gallia patronum proprium famulatu maiori, &c. haec ex multis a fidelissimo scriptore Constantio depromptissimis, vt potest res gestas sui temporis, & haec omnibus ferme notas, ad viros sanctissimos Patientem Episcopum Lugdunensem, & ad Cenforium successorem Germani Antiodorensis Episcopum conferbente, qui ad caecum, ciuimodi quasi veritatis sigillum imprimens, contestationem appoluit: Deum restor consimium secretorum, me plura de dominis Germani factis agnita & probata tacuisse, ex quo venem me esse saeoz; supprimendo, quod mirabiliter ad profectum omnium diuina virtus operata est? & ideo in scribendo succinctum meo me arborer fuisse, quam nimum haec ipse de S. Germano Antiodorensi Episcopo vito Apostolice quem sedisse tradit annos triginta & dies, vngintiquoque, translaturum vero ac sepulchrum in sua ecclesia Kal. Octobr. Arde Germani legationibus iam latis.

Hoc eodem anno facta est promulgatio Codicis Theodosiani decimoquinto Kalen. Martii, edita sanctione ad Florentium Praefectum Praetorio Orientis, in qua viri clarissimi nominantur, qui in opus laborauerunt. Porro illis visum est non nisi confirmari & interferi eas constitutiones, quas Principes Christiani sanxissent, incipientibus a Constantino Magno. Caterum etsi Gentilium Imperatorum nulla his admixta lex est, haud tamen praecorum Iureconsultorum ipse Theodosius voluit sperni responda, de quibus iam ista ante sancuerat, atque ad Senatum Urbis Romae ita recipierat e:

Papiniani, Pauli, Gaii, Vlpiani, atque Modestini scripta vniuersa firmamus: ita vt Gauium atque Paulum, Vlpianum & ceteros comite- tur auctoritas lectionis, quae ex omni opere recitatur. Eorum quoque scientiam, quorum tractatus atque sententias producti omnes suis operibus miscuerunt, ratam esse conferimus, vt Scapula, Sabini, Iuliani, atque Marcelli, omniumque quos illi celebrauerunt: sit tamen eorum libri, propter antiquitatis incertum, codicum collatione firmantur. Vbi autem diuersa sententiae praerantur, potius numerus vincat auctorum: vel si numerus aequalis sit, eius partis praecedat

DE MORTE PROFIN- QVA VI- MO.

XXVII. RELIQUIE VIRISAN- CTIIN PRETIO HABITA.

XXIII. DE EDITI- ONE CODI- CIS THEO- DOSII.

cl. t. de r. p. prod. C. The. XXIV.

XX. GERMA- NYS LIBE- RAT CAR- CERES DE- TENTOS.

XXI. DE CAPSA LEGATIO- NIS.

XXII. DE CAUSA LEGATIO- NIS.

XXIII. DE CAUSA LEGATIO- NIS.

autloritas, in qua excellentis ingenij vir Papianus emittat: qui ut singulis vinit, ita ceteris duobus. Nota est in Pauli atque Vipsiani in Papianti corpus factis, sicut dudum statim est, et acipimus infirmari. Vbi autem pates eorum sententia recitavit, quorum per consensu auctoritas, quod sequi debet, elegit moderatio iudicantis. Pauli quoque sententia semper valere praecipimus. &c. Dat. VII. Idus Nouemb. Ravenna. DD. NN. Theodosio XII. & Valentiniano. II. Coss. haec ibi.

XXXV.

Verum praeter Theodosianum Codicem Gregorianus erat atque Hermogenianus, in quibus eiusmodi Iureconsultorum sententiae digestae erant & Principum placita. Quibus omnibus non indignatos esse Romanos Pontifices in his, quae contra Christianam religionem minime vertentur, S. Gregorius Papa declaravit exemplo in ea epistola, quam dedit ad Ioannem Defensorem. Quomodo autem haec a diversis diuerso ordine disposita, a Iustiniano Imperatore sunt meliori digesta ordine atque aucta, suo loco dicemus.

a G. eg. L. 1. 1. p. 14.

XXXVI.

Hoc eodem anno, dum legibus populus docetur & coeretur, turpe scelus in domo regia regiae persona admitti contigit. Etenim sub his Consulibus Marcellinus (vt emendatioribus codices habent) tradit de Honoria filia Galle Placidiae Valentiniani Imp. fororis, quod consuetudine Eugenij procorauerit eadem Galla Placidia, appositaeque iconas complurium Augustorum, Constantini, Theodosij Maioris, Arcadij, Honorij, & Theodosij Iunioris a parte dextera, a sinistra vero Valentiniani Maioris, Gratiani, Constantij patris Valentiniani Tertij, Gratij nepotis, Ioannis nepotis, & alias imagines & inscriptiones. Tu vero de his consule Rubicum fuitus ista proferentem.

b Hieron. Rob. Hist. Ravenn. l. 2.

SANCTISSIMO AC BEATISSIMO APOSTOLO IOANNI EVANGELISTAE PLACIDIA AVGVSTA CVM PLACIDO VALENTINIANO AVGVSTO ET FILIA SVA IVSTA GRATA HONORIA LIBERATIONIS MEROVOTVM SOLVIT. haec ibi. Porro quam erexit basilicam, eandem sacris etiam imaginibus decoravit eadem Galla Placidia, appositaeque iconas complurium Augustorum, Constantini, Theodosij Maioris, Arcadij, Honorij, & Theodosij Iunioris a parte dextera, a sinistra vero Valentiniani Maioris, Gratiani, Constantij patris Valentiniani Tertij, Gratij nepotis, Ioannis nepotis, & alias imagines & inscriptiones. Tu vero de his consule Rubicum fuitus ista proferentem.

IESV CHRISTI

Annus 436.

SIXTI PAP. THEODOSII 29. IMP. Annus 5. VALENTIN. III. IMP.

L.

QVI sequitur Christi annus quadringentesimus trigentesimus sextus, Iuliano & Senatore Consulibus aperitur: quo cum Nestorij factores vniuersam Orientalem Ecclesiam maioribus in dies miscerentur, & grauioribus confessionibus exagitant, Theodosius Imperator, feruolent, tandem auctorem malorum omnium Nestorium in Oasim deportandum, dato scripto decernit, directum illud quidem ad Iulidum agentem hoc anno vna cura Consulatu Praetorij praefecturam. est autem huiusmodi:

c Apud AB Epist. edit. Fol. 10. 5. c. 112.

II.

THEODOSII RESCRIPTVM CONTRA NESTORIVM.

Esinosferum erga Respublicam studium perspicuum est: haud immo tamen nobis est cura, vt sacrosancta quoque religio recte constituantur. Si enim haec recte curauerimus, fore optamus, vt & publicis quoque rebus hac ratione consulamus. Quare cum Nestorius Catholica quondam Ecclesia sacerdos, nunc recta fidei proditor, tantorum scelerum mole oppressus teneatur: operagretum est, vt feruolentis nostrae sententiae subiciatur, calamitateque, moribus illius digna opprimatur: vt qui veneranda Ecclesiae legibus abuectis: traditionibusque contemptis, usfanda haereticus auctor extiterit: quinque dum illorum, quos proditoris sua socios sibi aduocavit, fidem corrumpit, aliena corruptionis crimen suo ipsius capiti aggreant. Tua proinde ceteri auctoritas, hac praerogativa sanctione, quae hac propria auctoritate ostensa, praedictum Nestorium ob ad-

missionem a se impetratam in perpetuum exilium Petras abire compellat: omniaque illius bona Ecclesiae Constantinopolitanae addicat: quo angustis loci illius rebus, cum illis sacra mysteria nuper prodidit, auctores euadant. Hac enumeratione futurum est, vt & reliquis sanctissimae fidei in acta in mentibus hominum perficeret, & ipsi nostri felicitas religione inuicta quaeque magis floreat. haec tenus rescriptum contra Nestorium.

Fuisse quidem Petras locum exilij ab Imperatore decretum in Oasim Aegypti provincia positum, inde possumus intelligere, quod auctores omnes temporis huius scriptores in Oasim Nestorium deportatum fuisse tradunt, deportationem omnium famolissimam, de qua superius & in Notis pluribus dictum est. In Oasim quidem deportatum esse Nestorium; Theodoretus in epistola ad Sporadium tradit his verbis: Non solum sacerdos Nestorius electus fuit diuino quidem iudicio, sanctorum Episcopi congregatorum Patrum decreto, sed etiam imperialis iussu Oasim incolere damnatus, penae, quae impio expectant, hac praerogativa capis. id ipsum affirmat Socrates, id denique ex ipsius Nestorij litteris Euagrius f. prodit, qui & res post haec ab eo gestas ex eisdem scriptis ita recenset: Quoniam admodum autem Nestorium in exilium electus sit, & quid postea de illo factum, & quomodo vite exitum sit consecutus, & quas penas blasphemiae causa dederit, nemquam ab illis, qui eius res gestas scriptis prodiderunt, traditum est. Quae multa plane inperdidit, finissentque temporis diuturnitate deleta, obrutaque, vt ne de illis omnino, vel senel auctori possent nisi in librorum quendam ab ipso Nestorio editum, in quo istarum rerum continetur narratio forte fortassis incidissent, & paulo inferius post recentissimam, quam Ephesi ob blasphemiam subisse sententiam, ista subdit:

III. DE LOCO EXILII NESTORII.

IV. DE NESTORII EXILIO.

V. DE NESTORII EXILIO.

VI. DE NESTORII EXILIO.

Porro autem in eodem libro ostendit, Theodosium primo propter amorem, quo eum complectebatur, eius ad locum inuicere minime ratum fuisse. Deinde cum quidam Episcopi ex vtriusque factione ab ipso Episcopo ad Theodosium (idem ipsum namque Imperator postulat) missi essent, potestatem sibi datam ad suum monasterium reuertendi, quod ante portas Antiochia, quae iam Theopoli dicitur, situm est; cuius nomen a Nestorio non ponitur illud quidem, tamen fertur appellatum esse monasterium Europae; quod quidem ante portas Antiochia locatum esse, pro certo cognoscimus, & ab eisdem non amplius duobus stadiis distare. Narrat idem ipse Nestorius, sem eo loco quadringentiis stadiis commoratum esse, variis affectionibus honoribus, variisque praemiis donatum, postea autem relegatum ad Oasim exilio Theodosii. Verum quod caput omnium erat, penitus occultauit. Neque certe in eo loco vitae degens, a sua desinit blasphemiam: adeo vt Ioannes Antiochie Praesul istam in apertum proferret sententiam, Nestorium scilicet perpetuo exilio mandandum esse. Ex his vides, lectore, Ioannem Antiochenum Nestorij antea propugnatores, post pacem initam cum Cyrillo eius aduersarium penitus euasisse. Sed subdit Euagrius:

Scribit praeterea Nestorium alium libellum acriter & sollicito ad quemdam videlicet Aegyptum de sua in Oasim relegatione, in quo de his rebus disputat vberius. Quae autem perierit suspicior ob conceptas ab ipso blasphemias (quippe obuiaum Dei omnia contemplantem latere non potuit) ex alijs litteris, quas ad Praesulum Thebaidis dabit, satis poterit intelligi. Nam in illis videtur licet, quod cum nullas hominum penas non luere, vltro diuina eum ex improposito oppressit, & quasi captiuum duens, in acerbissimum minimum coniecit calamitatem. Nam quoniam maiore laere debebat penae, ex Blemmis a quibus captus erat, dimissus Theodosio reditum illi per edicta decernente, circiter extremas oras Thebaidis, de vno loco in alium denigrans, atque ad terram collisus, suum viuendum dignum ante alta vira est consecutus, ipsoque vira exitu alter Arim docuit atque, in quo perspicue elucet, & quasi pro certo dignoscitur, quae merces sit impia in Christum blasphemiae proposita. Vtriusque enim, Arim & Nestorium, in eum similiter recit blasphemiam, alter appellando creaturam, alter hominem tantum esse existimando, & inferius ostendens pro miraculo, vt quem Theodosius tanto studio prolequeretur, eundem in exilium iusserit solum vertere, ista subdit:

VII. DE NESTORII EXILIO.

Verum ne crimen (inquit) subeamus mendacij, ipsam Nestorium, qui nos istae res docuit, in medium adducimus. Age Nestori recita mihi quaedam ad verbum ex epistola ab te ipso de his, quae iam dudum Episcopi de sanctissima religione agitauerunt, conscripserunt.

VI.

& ad